

[Gerda Møller.]

er altså, at vi får at vide, hvad ministeren har tænkt sig med de 16—19-årige. Det kan da godt være, at vi i nogle taler har hørt nogle løse tanker, men jeg mener også, det er for sent, at ministeren vil vente til efter denne debat, for det lå jo helt tydeligt fra mødet på Marienborg i august sidste år, at vi skulle have struktureret de 16—19-åriges uddannelser, før vi gik i gang med denne adgangsbegrænsning. Hvis man slår op og ser på noget af det materiale, ministeren har sendt os, vil man jo også kunne se i udtalelsen fra det centrale uddannelsesråd — og det er en udtalelse, der blev fremsat i november 1974 — at de finder, at opbygningen af de fremtidige ungdomsuddannelser snarest bør gøres til genstand for et nærmere udredningsarbejde, således at der hurtigt kan fremsættes forslag til en fælles rammelov for samtlige ungdomsuddannelser med det hovedformål at sikre, at de enkelte uddannelser tilrettelægges som led i et samlet ungdomsuddannelsessystem.

Det var jo det, fru Ritt Bjerregaard selv efterlyste hos den tidligere undervisningsminister, og det var det, jeg hævdede i min første tale at ministeren ikke selv har gjort noget ved.

Jeg mener heller ikke, at ministeren har gjort tilstrækkelig meget ved det studiereformarbejde, som jo også skulle kulegraves, og hvor der også skulle lægges nogle reelle ting på bordet, de ting, som jeg nævnte i min første tale her i dag. Der er jo også givet nogle tidsfrister i det notat, vi har her, og de er heller ikke overholdt.

Så vil jeg slutte med at sige til ministeren, at jeg da gerne vil rose ministeren, hvis jeg synes, der er grund til det, og hvis ministeren synes, at hun trænger til ros. Men jeg vil på den anden side meget gerne have lov til selv at bestemme, hvornår jeg vil rose ministeren, og jeg har altså ikke helt fundet grund til at rose ministeren, selv om ministeren ønsker at blive rost på grundlag af det store, omfangsrige materiale, hun har fremlagt. Jeg mener, der burde have været mere materiale og navnlig flere initiativer.

Halygaard (FP):

Der har under debatten lydt en hel del bemærkninger vedrørende prognoser og analyser, og det er jo også forhold, som man har

beskæftiget sig med i de senere år, men hvad hjælper det med analyser og prognoser — jeg tænker her på perspektivplanerne, som kom tidligere, og andre analyser, vi har fået senere — når man ikke retter sig efter disse analyser og tager dem til følge.

Fru Lone Dybkjærs indlæg vedrørende bl. a. de livslange uddannelser synes jeg der var mange gode synspunkter i. Men i forbindelse med fru Lone Dybkjærs omtale af de praktiske uddannelser forstod jeg det sådan, at fru Lone Dybkjær mente, at vejen til en praktisk uddannelse absolut skulle gå via en boglig uddannelse. Det lyder selvfølgelig meget fornuftigt, men folk, som har haft deres arbejde i folkeskolen, og som kender elevmaterialet, ved, at en stor del af de elever, som går der, ikke er interesserede i karrierejag og heller ikke er så bogligt begavede. Jeg mener derfor, at der vil opstå fare for, at man stiller krav til praktisk uddannelsesforløb, som ikke svarer til arbejdets art. Man er inde på at lægge uddannelserne op i et plan, så de ikke kan gennemføres af folk, som udmærket godt kunne gennemføre det arbejde, uddannelsen stiler imod.

Så er der en anden ting, som jeg synes man efterhånden er træt af at høre om, og det er de sociale tabere og det med at trække lod, og jeg ved ikke hvad. Man måtte forstå på hr. Steen Folke, at de sociale tabere udelukkende kom fra arbejderklassen og fra de socialt dårligst stillede hjem. Det mener jeg er helt misforstået. Jeg mener helt afgjort, at der både i folkeskolen og videre op bliver taget hensyn til netop de elever, som kommer fra hjem, der ikke har samme forudsætninger for at kunne hjælpe eleverne som andre. Sociale tabere mener jeg i langt højere grad er de elever, som man presser ind i en uddannelse, og som senere hen ikke magter det arbejde, uddannelsen fører frem til. Elever, der kommer på den forkerte hylde, mener jeg er sociale tabere, uanset om det drejer sig om en mindre eller en høj stilling.

Hr. Jens Kristian Hansen efterlyste tal for, hvor mange elever fra universiteterne der gik i gang med en seminarieuddannelse. Det kan jeg selvfølgelig ikke sige på stående fod, men jeg kender da i hvert fald en hel del, som har påbegyndt et længere studium, og som så afbryder det studium og hopper over til en mere kortvarig uddannelse på